

حدود ۴۸ درصد از این کمک‌ها به برنامه‌های توسعه اقتصادی دو جانبه اختصاص داده شده است. این برنامه‌ها شامل کمک‌های سیاسی، استراتژیک و اقتصادی است. ۳۳ درصد کمک‌ها برای امور نظامی و امور غیرنظامی در حوزه امنیت ارائه شده است. ۱۴ درصد نیز برای فعالیت‌های بشردوستانه و ۵ درصد برای حمایت از کارنهادهای چندجانبه کمک اختصاص یافته است. این کمک‌ها، هم به صورت پول نقد و هم ارائه تجهیزات، کالاها، ایجاد زیرساخت‌ها یا عرضه کمک‌های فنی بوده است. در دهه‌های اخیر تقریباً همه این کمک‌ها به صورت کمک مالی و نه در قالب وام به کشورهای هدف ارائه شده است (Tarnoff & Lawson, 2018: 3).

دولت «باراک اوباما» هزینه‌های کمک خارجی را حفظ کرد، اما رویکرد دموکراتیک این برنامه را افزایش داد. به‌رحال در سال‌های ۲۰۰۲ تا ۲۰۱۶، میزان کمک‌های خارجی ایالات متحده (به‌جز هزینه کمک‌های نظامی) از ۵۵٪ درصد بودجه سالانه دولت به ۸۵٪ درصد بودجه افزایش یافت، اما همچنان در مقایسه با رقم ۳ درصدی این کمک‌ها در ۱۹۶۲ بسیار کوچک جلوه می‌کرد (Kilby, 2018: 31).

گزارش کنگره آمریکا در ارتباط با سال مالی ۲۰۱۸، در دولت ترامپ نیز حاکی از آن است که مجموع تعهدات مرتبط با ارائه کمک خارجی در این سال به ۶/۸۹ میلیارد دلار رسیده که نشانگر افزایش تعهدات در این حوزه است و حدود یک درصد کل بودجه فدرال ایالات متحده را در بر می‌گیرد. این تعهدات مربوط به ۱۷۰ کشور و منطقه بوده و به‌طور عمده بر این حوزه‌ها متمرکز بوده است: تأمین صلح و امنیت (۳۳ درصد)، توانمندسازی افراد (۲۲ درصد) و کمک‌های بشردوستانه (۱۸ درصد). همچنین پنج کشور افغانستان (۵/۹ میلیارد دلار)، اسرائیل (۳/۱ میلیارد دلار)، اردن (۱/۶ میلیارد دلار)، مصر (۱/۲ میلیارد دلار) و عراق (۱/۱ میلیارد دلار)، به ترتیب بیشترین کمک‌های ایالات متحده را دریافت کرده‌اند (US Congressional Research Service, 2020: 1-3).

باید توجه کرد که کمک‌های خارجی چین به اندازه کمک‌های دریافتی خارجی این کشور در اوایل دهه ۱۹۵۰، قدمت دارد. در واقع باید گفت که چینی‌ها بسیار زودتر از کشورهای دیگری که امروز کمک‌دهندگان سنتی خوانده می‌شوند، در این